
Na podlagi članka bi slovensko politiko med obema vojnama ocenil kot dokaj zaspano, mlahavo in podrejeno, klub mnogim priložnostim, ki smo jih takrat imeli. Pirjevec namreč omenja, da je takrat imela izredno moč in velik vpliv Slovenska ljudska stranka, prek nje pa duhovščina (Cerkev). Antona Korošca so veliko bolj kot cerkveni zanimali slovenski nacionalni interesi, zato so se ga hitro „odkrižali“. Korošec je nasprotoval je sprejetju vidovdanske ustave in se zavzemal za večjo avtonomijo Slovencev v okviru Kraljevine, dokler ni SLS skupaj s srbskimi radikalisti oblikovala centralistične vlade, njegova ideja pa je prišla na stranski tir, tako kot tudi ostali poskusi za večjo avtonomijo Slovenije znotraj SHS. Zopet je vidna anemičnost in nemoč takratne politike, da bi se tudi sama bolj radikalno zavzela za svoj narod. Nov klerikalni up je tako postal ljubljanski pomožni škof Gregorji Rožman, ki je bil pri tem nekoliko uspešnejši od predhodnika, še vedno pa ne dovolj, saj je takratno slovensko prebivalstvo Cerkev in Rim enačilo s fašizmom in protidržavnostjo. Protipapeško vzdušje se je pri nas razplamtelo podobno kot pred tem v Španiji, kjer je revolucija zrušila ne samo cerkve, temveč tudi kraljevino. Z grožnjo, da se bo pri nas zgodilo nekaj podobnega, se je takratni kler obračal na vodstvo države in nekako jim je uspelo ohraniti moč in nadvlado, ki se je krepila preko t. i. Katoliških akcij in dosegla svoj vrhunec s prvim Evharističnim kongresom v Ljubljani. Slovenska politika je bila torej tesno povezana s cerkvijo, v skupni Kraljevini Jugoslaviji pa Slovenci niso imeli močnega vpliva kljub temu, da je bila država sprva centralistično usmerjena, kasneje pa razdeljena na t. i. banovine, ki so se imenovala po rekah imele tudi lokalne pristojnosti.

Kulturni boj med katoliško (klerikalno) in liberalno strujo v obdobju med obema vojnama je bil le nadaljevanje že prej začetega. Na narodnostno-kulturnem področju je katoliška struja zagovarjala slovensko (katoliško) samobitnost, liberalni politiki pa so večinoma pristajali na zamisel o unitarni jugoslovanski državi in kulturi in se s tem na nek način tudi kompromitirali. In kje se te zgodovinske delitve še danes najbolj opazijo? Izraz se še danes uporablja za označitev ideoloških bojev med levico in desnico oz. med »komunisti« in »domobranci«. Nov zagon je kulturni boj dobil z zmago koalicije desnih strank na volitvah leta 2004. V času preurejanja političnega in gospodarskega prostora je postala bolj napadalna tudi »leva« stran. Mnenjska delitev se je zaostila s politično dejavnostjo obeh strani v letu 2006. Značilni so spori okoli vojnih zakonov in razni promiskuitetni govori na shodih in slovesnostih. Stalno se odpira se vprašanje, kdo je

končni zmagovalec spopadov v drugi svetovni vojni in narodno osvobodilni borbi (partizani ali domobranci).

Ko je v Sloveniji po osamosvojitvi zavladata prava demokracija, zavržen pa je bil komunistični totalitarizem, so se odprle nove fronte o tem, kdo je bolj in kdo manj zaslužen za osamosvojitve. Ostanki preteklosti so vidni tudi v močnem udejstvovanju Cerkve na političnem prostoru, tako preko svoje parlamentarne stranke kot tudi na druge, bolj ali manj primerne načine.